

M. W.
CRAVEN

IKAR

KURÁTOR

AK SI MYSLÍTE, ŽE STE TO ROZLÚSKLI,
STE PRESNE TAM, KDE VÁS CHCE MAŤ

M. W.
CRAVEN

KURÁTOR

Preložila Zdenka Buntová

IKAR

M. W. Craven
THE CURATOR

Copyright © M.W. Craven, 2020
Translation © 2022 by Zdenka Buntová
Jacket design © 2022 by Diana Delevová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Všetky osoby a udalosti v tejto knihe, s výnimkou
všeobecne známych skutočností, sú vymyslené.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami,
živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

ISBN 978-80-551-8618-4

*Túto knihu venujem svojej zosnulej mame
Susan Avisonovej Cravenovej.
Nebola si s nami, keď som si napokon
splnil sen, ale bez Tvojej vášne k čítaniu
by nič z tohto nebolo možné.*

Názvom Čierna labuť sa označujú nepredvídateľné javy alebo udalosti s obrovským dosahom na svet.

Často sa objavujú tendencie spätne hľadať zjednodušujúce vysvetlenia príčin a počiatku takýchto udalostí.

NASSIM NICHOLAS TALEB

„Šachovú partiu môže vyhrať iba hráč, ktorý dokonale chápe rolu pešiaka,“ povedal muž. „Pešiak je najslabšia figúra na šachovnici, no práve pešiaci určujú, kde a kedy môže protivník zaútočiť. Pešiaci obmedzujú pohyb takzvaných väčších figúr a rozhodujú, na ktorých poliach sa odohrá bitka.“

Žena naňho zmätene civela. Práve sa prebrala, bola omámená.

A ubolená.

Otočila hlavu a hľadala zdroj bolesti. Netrvalo dlho, kým ho našla.

„Čo ste to urobili?“ zamrmlala.

„Nádhera, však? To je stará dobrá chirurgická niť z ovčieho črievka, preto stehy vyzerajú trochu primitívne, no presne to bol cieľ. Dnes sa už črievko nepoužíva, ale potreboval som vytvoriť efekt knôtu. Cez nedokonalé šitie vnikne do rany infekcia a tá zaistí, že jazva zostane tmavá a hrboľatá ako trvalá spomienka na to, čo sa stalo.“

Vzal do ruky masívne nožnice na rebrá.

„Žiaľ, vám už nič pripomínať nebude.“

Žena sa začala metať a zvíjať, no nepomohla si. Bola totiž pevne zviazaná.

Muž sa s úľubou zadíval na ostré línie chirurgického nástroja a obrátil ho tak, aby zachytil svetlo. Na širšej čepeli videl svoj odraz. Tváril sa vážne. Z toho, čo sa chystal urobiť, nemal bohvieaké potešenie.

„Prosím,“ modlíkala žena. Už sa naplno prebrala. „Prosím, pustite ma. Nikomu nič nepoviem, sľubujem.“

Muž obišiel okolo nej, chytil ju za ruku a láskyplne jej ju pohladkal. „Je mi ľúto, bude to bolieť. Musel som počkať, kým vyprchá anestetikum. Verte mi, že to robím nerád, ale musím.“

Vložil jej prstenník medzi čepele nožníc a stlačil. Ostrie pretalo kosť a šlachy tak hladko, akoby tam ani neboli, len to nepríjemne zachrapčalo.

Žena zvrieskla a stratila vedomie.

Muž uhol pred šíriacou sa kalužou krvi.

„Kde som to prestal?“ zašomral si popod nos. „Ach, áno, pri pešiacoch. Začiatočníci si myslia, že pešiáci sú bezcenní a možno ich obetovať, no myslia si to iba preto, lebo nevedia, kedy ich majú použiť.“

Z vrečka vybral zvinutý drôt so závlačkami na oboch koncoch, ktoré si zakvačil medzi ukazovák a prostredník každej ruky, a skúseným pohybom ho žene obkrútil okolo krku.

„Partiu vyhrá ten, kto vie, kedy je čas obetovať pešiacov.“

Pevne garotu utiahol. Drôt presekol pokožku, prerezal priedušnicu, krčnú žilu a tepnu. O niekoľko sekúnd bola žena mŕtva.

Hodinu počkal a potom jej odrezal ďalší prst.

Opatrne ho uložil do plastovej vaničky, oddelene od ostatných, a so zadostučinením sa zadíval na svoju desivú zbierku.

Partia sa mohla začať.

Ostatní pešiáci boli na svojich miestach.

Len o tom ešte nevedeli. . .

Štedrý deň

Bol 24. december a dopadol mizerne. Začalo sa to ako vždy. „Aj tento rok bude tajný Santa Claus?“ opýtal sa ktosi, načo mu niekto odpovedal: „Dúfam, že nie. Hádám naň zabudne.“ Dohodli sa, že firemný vianočný večierok pred šéfkou pre istotu nespomenú, no obidvaja sa tajne chystali zmeniť sa o ňom čo najskôr.

Kým sa ktokoľvek zmohol na protest, bolo rozhodnuté. Firemný vianočný večierok bude. Už pätnásty v poradí. Pravidlá rovnaké ako vlani. Cenový limit na darček päť libier. Nič neslušné ani urážlivé, ale v skutočnosti haraburdy, o ktoré nikto nestál. Pre každého zbytočná strata času.

Prinajmenšom Craig Hodgkiss si to myslel. Firemné večierky a anonymné obdarúvanie nenávidel.

Rovnako nenávidel aj Vianoce, ktoré mu rok čo rok pripomínali, že jeho život nestojí za nič. Kolegovia, o ktorých trúsil pohrdlivé poznámky a otvorene sa z nich vysmieval, sa rozídu domov a sviatky strávia so svojimi milovanými, zatiaľ čo on bude sám.

Firemného tajného Santu však nenávidel ešte väčšmi než Vianoce.

Pred tromi rokmi zažil na firemnom večierku najväčšie poníženie v živote. Jeho vianočným predsavzatím, a nie nereálnym, bolo vyspať sa s kolegyňou Hazel, čo v špedičnej

firme John Bull Haulage pracovala ako špecialistka na logistiku. Craigovi sa podarilo zariadiť, aby výber a kúpa darčeka pre Hazel pripadli jemu. Rozhodol sa pre čipkové nohavičky, čo bol podľa neho najlepší spôsob, ako obdarovanej naznačiť svoj záujem o isté mimopracovné aktivity, kým bude Hazelin manžel kamionista brázdíť európske cesty.

Plán mu vyšiel.

Teda takmer, no upozornil na seba úplne dokonale.

Žiaľ, Hazel bola šťastne vydatá a namiesto toho, aby sa ponáhľala do jeho postele, rozbehla sa do firemnej vozovne za manželom, ktorý mal práve voľno a nalieval sa tam punčom. Dvojmetrový kamionista sa dorútil do zasadačky, zlomil Craigovi nos a vyhrážal sa mu, že ak ešte raz čo len pozrie na jeho ženu, preberie sa s rukami a nohami zviazanými dohromady v kontajneri smerujúcom do Ruska. Craig tomu veril, dokonca až tak, že pred plnou zasadačkou stratil kontrolu nad svojím močovým mechúrom.

Dva roky mu v práci nikto nepovedal inak ako Šťanka, a ak nechcel dostať Hazel do problémov, vedeniu firmy sa postá-žovať nemohol.

Dva roky boli preňho dievčatá v kancelárii pasé, nepribudol mu ani jeden zárez na pažbe.

Hazel a ten jej bolo našťastie zdvihli kotvy. On prijal miesto vodiča u Eddieho Stobarta a jeho žena šla s ním. Craig všade rozprával, že odišli preto, lebo si Hazelinho manžela odchytil a dal mu nakladačku, ale nikto mu neveril.

Vlastne nie, jedna osoba mu uverila.

Podľa Craigových kritérií bola Barbara Willoughbyová tuc-ťová baba. Účes ako od kaderníka v penzióne pre seniorov, zuby nie bohvieaké, navyše s veľkými medzerami. A potrebovala by zhodiť. Craig by jej na stupnici od jeden do desať dal šestku, pri správnom osvetlení nanajvýš sedmičku, zo zásady však spával iba s kočkami, ktoré ohodnotil osmičkou a vyššie.

No jedno sa mu na Barbare veľmi páčilo: nebola pri tom, keď sa pomočil.

A tak ju pozval na rande a na jeho prekvapenie si náramne dobre rozumeli. S Barbarou bola zábava, ľudia ju mali radi, a Craigovi sa páčilo, ako sa pri nej cíti. V posteli bola vynachádzavá a odvážna, za čo jej pripísal ďalší bod k dobru. Vyhovovalo mu aj to, že sa s ním mienila stretávať iba cez víkendy. V týždni trčala doma a učila sa na nejaké hlúpe skúšky.

Craig pri nej pookrial na tele aj na duši.

Stačilo niekoľko týždňov randenia s Barbarou a už zasa chodil ako páv. A znova začal zbierať zárezy na pažbe.

Dosť ho ohromilo, keď zistil, že typ žien, o aký mal vždy záujem, dostal do postele bez najmenej námahy, ak im povedal, že má trvalý vzťah. Pripísal to kombinácii svojho chlapčenského výzoru a ich víťazoslávneho pocitu, že ho uchmatli žene, ktorú nepoznali. Vnuklo mu to myšlienku: ak sa tomuto typu žien páči byť s niekým, kto je ochotný klamať frajerku, za ženatým, ktorý zakáša svojej zákonitej, budú priam šalieť.

A tak sa Craig Hodgkiss vo svojich dvadsiatich deviatich rokoch rozhodol požiadať Barbaru o ruku. Bol si istý, že bude súhlasiť, a veľmi ochotne. Mala čosi po tridsiatke, biologické hodiny jej tikali (to, že si dal pred dvoma rokmi podviazať semenníky, jej na nos nevešal), a keby teraz povedala nie, bolo veľmi pravdepodobné, že ostane na ocot. Mohol teda len získať a odmena bude sladká. Doma verná manželka, ktorá mu zahreje posteľ, a vonku zástupy žien ochotných dať sa pretiahnuť chlapovi s obrúčkou na prste.

A keďže chcel, aby celé ženské osadenstvo administratívy vedelo, že onedlho pôjde do chomúta, povedal si, že na trpkú skúsenosť z minulosti zabudne a Barbaru požiada o ruku na vianočnom večierku.

Hneď začal robiť prípravu. Veľkosť prsteňa zistil tak, že Barbare ukradol prsteň zdedený po babičke (jednoduchý

krúžok posiaty po celom obvode drobnými diamantmi), ktorý nosievala iba pri výnimočných príležitostiach. Zatiaľ čo Barbara niekoľko ráz prevrátila komplet celý byt hore nohami, zašiel ku klenotníkovi a požiadal ho, aby mu vyrobil snubný prsteň v rovnakej veľkosti. Použiť mal zlato a kamene z pôvodného. Craiga ten špás nestál viac ako dvesto babiek.

Teraz už len potrebuje vymyslieť nejaký bomba scenár, aby potom dievčatá z kancelárie všade rozprávali, aký je ten Craig romantický. Povešť romantika mu mohla iba prospieť. Rozhodol sa, že od tajného Santu dostane Barbara šálku, ktorá sa hravo vojde do päťlibrového cenového limitu stanoveného manažérkou. Pravda, polovicu darčiekov pod lacným umelohmotným stromčekom budú tvoriť kadejaké hrnčeky, no ani jeden nebude mať na boku nápis VEZMEŠ SI MA?

Keď si ho Barbara prečíta a uvidí, čo je vnútri, určite sa rozplače, vykrikuje: „Áno!“ a hodí sa mu okolo krku.

Dlážka kancelárie bola pokrytá útržkami lacného baliaceho papiera s motívom sobov, snehuliakov a vianočných darčiekov previazaných stužkami.

Na rade bola Barbara. Vzala spod stromčeka svoj darček a vrhla na Craiga zvláštny pohľad.

Vie to?

Nie, nemôže to vedieť. Nikto to nevedel, dokonca ani kolegyňa, s ktorou sa vymenil, aby darček pre Barbaru mohol kúpiť on.

Tiffany, Barbarina najlepšia kamarátka, z nejakého dôvodu začala rozbalovanie darčeka nakrúcať mobilom, čo bolo fajn. Vlastne lepšie než fajn, aspoň to bude môcť zavesiť na twitter alebo facebook a kópiu si nechá v telefóne. Bude ju ukazovať ženám, s ktorými sa zoznámi. Len sa pozri! Vidíš, aký som úžasný? Aký som citlivý? Aj ty z toho môžeš niečo mať... no iba na jednu noc.

Zachytil Barbarin pohľad a žmurkol na ňu. Nezareagovala ani sa neusmiala. Len sa mu uprene zadívala do očí a vybrala z vianočnej taštičky (aj tú zrecykloval z minulého roka) zabalenú škatuľu.

Zháchil sa, na tej škatuli mu niečo nesedelo. Zabalená bola v hrubom papieri s čiernobielymi obrázkami, jeho papier bol lacný a gýčovo pestrofarebný.

Barbara obal roztrhla bez toho, aby naň pozrela. Hrnček bol v polystyrénovej škatuli. Craig pre väčší dramatický efekt zlepil obidve časti škatule páskou, a keď ju Barbara ju rozrezala nožnicami, Craig nechápavo vytreštil oči. Tento hrnček nebol od neho, v živote ho nevidel. Na boku zbadal nápis, nebola to však žiadosť o ruku. Obrovskými čiernymi písmenami tam stálo:

#BSC6

Barbara, ktorá nemohla tušiť, že nedopatrením otvorila nesprávny balíček, do šálky ani nepozrela. Obrátila ju hore dnom a prepichla Craiga pohľadom.

„Kurevník zasraný,“ precedila cez zuby.

Craig sa neobhajoval. Nezmožol sa na slovo, len nemo vytreštil oči na to, čo vypadlo na dlážku. Nebol to snubný prsteň.

Zhrozene uskočil a zalapal po dychu.

Medzi nohami pocítil obávané vlhké teplo.

Strhol sa hurhaj a jačanie.

Prvý sviatok vianočný

Ďalší, kto neznášal Vianoce, bol detektív seržant Washington Poe. Ako chronický frfloš bol proti všetkým formám silenej družnosti a až do dnešného dňa sa všetkým oslavám, organizovaným aj neorganizovaným, úspešne vyhýbal. Povinné vianočné voľno trávil buď sám, alebo si našiel krčmu plnú rovnako zmýšľajúcich mizantropov a nalieval sa, kým sa sviatky neskončili.

Lenže tento rok si ho vzala do parády Bradshawová.

A tak namiesto toho, aby teraz spokojne sedel v krčme alebo zašitý vo svojom dvestoročnom farmárskom domci s pivom v chladničke a so zvyškami pečených zemiakov v rúre, musel trčať v elegantnom strešnom byte v novom rezidenčnom sate-lite na predmestí Cambridgea.

Jeho kamarátka a kolegyňa Matilda „Tilly“ Bradshawová ho dotiahla na párty na počesť nastávajúcej matky.

Najprv ten nápad radikálne odmietol. Tilly sa síce nafačala, ale nič si z toho nerobil. Tilly síce bola jeho najlepšia kamarátka, lenže babská žúrka v byte nejakej snobskej boháčky bola preňho synonymom pekla.

Tilly naštvane dupla.

Ignoroval ju, lenže potom naňho vytiahla zbraň, proti ktorej nemal šancu: svoju logiku, ktorú nevyplnala ani na jedinú sekundu.

Nakričala naňho pred celou kanceláriou. Všetci, ktorí sa práve nachádzali v Sekcii analýz závažných trestných činov, čo je útvar Národnej kriminálnej agentúry poverený pátraním po možných sériových vrahoch a páchateloch zdanlivo ničím nemotivovaných vrážd, znehybneli a počúvali.

A uškŕňali sa.

„Washington Poe, možno máš penis, ale to ešte neznamená, že budeš využívať spoločenské privilégiá patriarchálnej spoločnosti, aby si sa vyvliekol zo všetkého, čo ti je proti srsti.“

Chcel sa opýtať, o čom to, dofrasa, rozpráva, keď začul, ako sa ktorási z kolegyň chichúňa: „Čo myslela tým, že možno má penis?“

Pokúšal sa vyhovoriť, že svojho špringeršpaniela Edgara nemôže tak dlho nechať samého, no Tilly odsekla, že Edgar predsa môže zostať u jeho susedy Victorie Humovej. „A ne snaž sa vykrúcať, nechávaš ho u nej v jednom kuse.“

Napokon to skúsil s pravdou a povedal, že sa mu tam skrátka nechce ísť.

„A odkedy Washington Poe dostáva všetko, čo chce?“ odsekla. „Hlavná vyšetrovatelka Stephanie Flynnová bude čochvíľa rodiť a jej sestra je taká láskavá, že na jej počesť usporiada párty. Sme Flynnovej priatelia a sme pozvaní, takže ideme. Jasný?“

Na oslave sedel nafučaný v kúte a pred ostatnými zaryto uhýbal pohľadom. Plánoval to robiť dovtedy, kým neuplynie dostatočne dlhý čas, aby sa mohol zdvihnúť a odísť. Šampanské mu v pohári steplelo už pred štyridsiatimi minútami, ale aspoň si mal čím zamestnať ruky.

Jessica Flynnová, sestra ich šéfky, bývala na najvyššom poschodí zrenovovanej fabrickej budovy. Moderný podkrovný byt otvoreného typu sa hodil skôr na Manhattan než do polovidielskej krajiny okolo Cambridgea. A bolo v ňom mi-

nimálne päťdesiat žien. Jediným predstaviteľom opačného pohlavia tam bol on a zvláštne pohľady prítomných mu túto skutočnosť ustavične pripomínali.

So šéfkou sa stihol len pozdraviť, potom ju od neho odťahli, aby sa zvitála s prichádzajúcimi ženami. Teraz sedela na jednom zo sestriných obrovských gaučov a tvárila sa aspoň tak otrávene ako on, ak nie viac.

Vtom sa k nej ktorási z prítomných zohla a potľapkala ju po bruchu.

„Mohli by ste s tým prestať?“ vykrikla Flynnová a odstrčila dotieravú ruku.

Ak existuje niečo ako typická tehotná žena, ich šéfka ňou určite nebola. Chodila viac zamračená než rozžiarená, namiesto tehotenských šiat od Laury Ashleyovej nosila legíny a tričká s názvom skupiny New York Dolls, ktoré jej, ako Poe vedel, nakúpila jej životná partnerka Zoe, a kategoricky odmietala nastúpiť na materskú. Jediné, čo svedčilo o jej tehotenstve, bolo veľké brucho, inak bola taká istá ako predtým: svetlé vlasy mala zviazané do chvosta, na tvári nenápadný mejkap a pracovný mobil večne pri uchu.

Stephanie naštvane zagánila na ženu, ktorá sa jej dotkla. „Ak mi ešte niekto príde pohladkať brucho, dostane päšťou do krku.“

Dotyčná sa nervózne usmiala, nebola si istá, či to Flynnová myslí vážne, alebo žartuje.

Poe vedel, že to nebol žart.

Pretože Flynnovú, aj keď sa snažila správať ako predtým, tehotenstvo predsa len zmenilo. Ťarchavosť u nej vyvolala zriedkavú hormonálnu nerovnováhu s nadbytkom kortizolu, ktorý telu velí bojovať alebo ujsť.

Flynnová však nikdy neutekala, s každou novou skúsenosťou či výzvou sa dokázala popasovať. Pred tehotenstvom bola uznanlivá a zdvorilá, teraz sa vedela vytočiť do nepríčet-

nosti. Predtým zachovávala pokoj aj pri komunikácii s nejakým neústupčivým tupcom, s akými sa sekcia občas muse-
la boriť, lenže teraz človek riskoval jej hnev, aj keď len príliš
hlasno ťukal do klávesnice.

Poe sa na tom zabával, no iba v kútiku srdca, nahlas to
nekomentoval.

So šéfkou životnou partnerkou sa už rozprával, ale ne-
našiel nijaké styčné body. Zoe pracovala v City na analýzach
cien ropy, naňho sa obracali tí, čo potrebovali profil sério-
vých vrahov. Zoe ročne zarábala sedemciferné sumy a on...
podstatne menej. Nie že by proti sebe niečo mali, len do-
držovali tichú dohodu, že osobný kontakt nebudú rozvíjať.

Pozrel na Bradshawovú a usmial sa. Na sebe mala šaty,
ktoré si kúpila, keď pracovali na svojom prvom spoločnom
projekte a museli ísť na akýsi dobročinný večierok. Šaty mali
mozaikový vzor znázorňujúci zmenšené obálky populárnych
komiksov. Na počesť dnešnej udalosti si len čosi urobila
s vlasmi. Zvyčajne ich nosila stiahnuté do chvosta, teraz jej
hlava pripomínala homoľu cukrovej vaty. Rozmýšľal, či bola
u kaderničky, alebo si ten účes vyrobila podľa internetového
návodu sama. Skôr by stavil na druhú možnosť.

Bradshawová zachytila jeho pohľad a ukázala palec hore.
Na takejto párty ešte nebola a pripravila sa na ňu so zvyčaj-
nou zmesou nadšenia a bádania po internete.

Na darčeky minula celý majetok – dupačky so Spiderma-
nom boli chutné aj vhodné, iné darčeky, napríklad dvojité
odsávačka na mlieko, nie.

„Je to najefektívnejší spôsob, ako si odstriekať mlieko, hlav-
ná vyšetrovatelka Stephanie Flynnová. Ušetrí vám to čas,“ in-
formovala ju pred všetkými.

Poe tú odsávačku Flynnovej v duchu závidel. Nebude ju
používať dlho, zatiaľ čo najmodernejší prístroj na výrobu
cestovín, ktorým ho Bradshawová obdarovala na Vianoce,

ho bude mučiť roky. Cestoviny nemal rád, o „bránu k úplne novému vareniu“ nestál a na sľubované zníženie hladiny cholesterolu a na to, že vlastnoručne vyrobenými cestovinami vraj ušetrí peniaze, sa mohol vykašľať.

Bradshawová už bola taká.

Hoci už mala po tridsiatke, práca v Sekcii analýz závažných trestných činov bola jej prvé skutočné zamestnanie. Promóciu a doktoráty stihla ešte pred dvadsiatkou, potom pracovala vo výskumných grantových organizáciách a akademický svet sa o ňu šiel pobiť, a tak na cibrenie spoločenských zručností nemala ani čas, ani na to nevidela dôvod.

Sekcia analýz bola jej prvým krokom do reálneho sveta a komunikácia s ľuďmi s IQ nižším ako stopäťdesiat bola pre ňu náročná. Tilly bola naivná, šokujúco úprimná a všetko brala doslovne a Poe, hoci spočiatku sa pred ňou mal na pozore, rýchlo zistil, že nová kolegyňa má potenciál stať sa pre sekciu najhodnotnejším prínosom. Jej špecializáciou bola matematika, ale bola taká inteligentná, že jej stačilo doslova pár hodín, aby si o čomkoľvek, čo ju zaujalo, stihla naštudovať viac než hocikto iný. V dátach dokázala odhaliť vzorce, na ktoré neprišiel ani počítač, nachádzala riešenia aj tých najzamatanejších problémov a bola neochvejne lojálna.

Strojček na špagety nebol z jej strany najlepší nápad, no Tilly bola jeho najoddanejšia kamarátka a on bol jej najlepší kamarát. Ona obrusovala jeho ostré hrany, on jej pomáhal zorientovať sa vo vonkajšom svete. Vytvorili obávaný tím a vzbudzovali rešpekt, a to bolo pri množstve šlamastík, do ktorých sa pravidelne dostávali, nezanedbateľné plus.

Šéfkina sestra Jessica Flynnová bola bohatá žena obklopená rovnako zámožnými kamarátkami. Všetky pracovali vo finančníckej štvrti City. Boli mladé, dravé a úspešné, v deväťdesiatych rokoch by ich nazvali *yuppies*. Bradshawovú si privinuli na kolektívnu hrud' a o chvíľu sa stala stredobodom

pozornosti. Keby mal Poe dojem, že si z nej chcú uťahovať, zakročil by, ale nič také nevybadal. Tilly bola na rozdiel od ľudí, s ktorými sa tie mladé boháčky zvyčajne stýkali a ktorým sa podpásovky, dvojtvárnosť a klamanie stali spôsobom života, úprimná a otvorená. Konverzovať s niekým, kto namiesto taktického uhýbania odpovedal na položené otázky priamo, nie ďalšou otázkou, muselo byť pre ne ako dúšok čerstvého vzduchu.

Poe sa rozhlíadol okolo seba. Byt Jessicy Flynnovej zaberá celé najvyššie poschodie, okná mal na všetky štyri strany a boli aspoň tri metre vysoké. Už sa stmievalo, no videl, že všetky okná, aj tie s výhľadom na krajinu a aj tie, ktoré boli obrátené k parkovisku za domom, majú východ na veľké balkóny. Predný balkón bol zariadený stoličkami a lavičkami z tepaného železa. Namiesto stolčeka slúžilo vedierko na ľad obrátené hore dnom.

Vnútorne steny bytu boli z neomietnutej tehly, nábytok a doplnky už na pohľad veľmi drahé. Jessica sa zjavne venovala horolezectvu, celý jeden kút totiž zaplnili fotografie a rôzne spomienkové predmety. Stredobodom jej zbierky bola polica s horolezeckými kuriozitami, na čestnom mieste v strede, na podstavci z tŕpkového dreva, bola vystavená stará horolezecká sekera.

Pod ňou bola mosadzná tabuľka a na nej nápis, ktorý sa z diaľky nedal prečítať.

Pomaly sa zdvihol a šiel sa naň pozrieť.

Jedna zo žien sa k nemu pridala.

„Už ste odhalili moju posadnutosť, ako vidím,“ zasmiala sa a podala mu ruku. „Oficiálne nás ešte nepredstavili. Som Jessica Flynnová, Stephanina sestra.“

Na začiatku večera ich zoznámili, ale len narýchlo. Jessica bola vysoká a pohybovala sa s mačacou pružnosťou. Vlasy mala zlatisté ako sestra, no oveľa kratšie, dôvodom bol asi

šport. Poe slúžil tri roky v Čiernej hliadke a vedel, aké ťažké je udržiavať v teréne osobnú hygienu. Človek musel využiť všetko, čím si to mohol uľahčiť.

Jessica bola oblečená dobre, ale prehnanej paráde, na ktorú stavila väčšina prítomných, sa vyhla. Na sebe mala džínsy, kašmírový pulóver a šperk iba jeden – zlatú retiazku.

Poe si prezrel fotografie. Na väčšine z nich bola Jessica. Lano prevesené krížom cez hrudník, na opasku lezecké karabínky a na opálenej tvári široký úsmev. Nakláňala sa dopredu a žmúrila. Skalu, na ktorú vyliezla, okamžite spoznal, bol to Napes Needle v Lake Districte. Bralo bolo štíhle, na konci zúžené ako raketa.

„Tá fotka je spred niekoľkých rokov,“ povedala. „Po tomto výstupe sme v krčme v Keswicku začali plánovať niečo väčšie.“

„Scafell Pike?“ nadhodil Poe. Scafell Pike je síce najvyšší vrch v Anglicku, ale výstup naň sa dá zvládnuť v šortkách a obyčajných teniskách. Expedičné prípravy naozaj nie sú potrebné.

Prstom ukázala na fotografiu najznámejšej hory na svete.

„Everest?“

Prikývla. „Everest.“

„Klobúk dolu,“ hvizdol. „Nebezpečné.“

Mykla plecóm. „Každý výstup je nebezpečný.“

„Kedy sa tam chystáte?“

„Ostatní pôjdu na budúci rok v máji, keď horu nebičuje dýzové prúdenie, lebo inak tam fučí rýchlosťou stošesťdesiat kilometrov za hodinu.“

„Ostatní?“

„Ja nejdem. Bojím sa.“

„Aha... A čo sa stalo? Nevyzeráte na typ, ktorý zloží zbraň pred ťažkou výzvou.“

„Žiaľ, diagnostikovali mi Addisonovu chorobu,“ odvetila.

„Takú nepoznám.“

„Máte šťastie. Je to endokrinologická porucha. Moje nadobličky neprodukujú dostatok steroidov.“

„Dá sa to liečiť?“

„Dá. Do smrti budem užívať lieky, ale dĺžku života to neovplyvní.“

Pochopil. „No pre niekoho, kto by sa pokúsil zložiť Everest, je to problém.“

„Výšková choroba by pri mojom zdravotnom stave mala byť horšie dôsledky, a keďže Everest má osemtisícosemstoštyridsaťosem metrov, čo je bežná letová výška Boeingu sedem štyri sedem, moja diagnóza by zneplatnila poistenie celej skupiny.“

Ukázal na horolezeckú sekeru a nahlas prečítal nápis na tabuľke: „Horolezecká sekerá Tenzinga Norgaya. Expedícia na Mount Everest, máj tisícdeväťstopäťdesiattri.“

Sekera mala drevenú rukoväť a bola oveľa jednoduchšia než tie, ktoré Poe vídal v obchodoch s lezeckými potrebami, ktorých bola v Lake Districte celá hromada. Kratší koniec hlavice bol široký a plochý ako krompáč, dlhší bol špicatý a zakrivený. Rukoväť sa končila ostrým kovovým hrotom. „Sekera, ktorú šerpa Tenzing použil pri vrcholovom výstupe, je celkom slušná cena útechy,“ prehodil.

„Tá, s ktorou vyšiel na vrchol, je v múzeu v Nepále. Toto je replika sekery, ktorou zachránil život sirovi Edmundovi Hillarymu, keď sa na začiatku expedície prepadol do ľadovcovej trhliny. Práve preto si ho Hillary pri útoku na vrchol vybral ako spoliezcu.“

„Nikdy ste sa nepokúsili získať originál?“

Jessica odfrkla. „To je iná liga, seržant Poe. Také artefakty stoja státisíce libier.“

Preletel pohľadom po jej byte. „Zdá sa, že sa vám darí. Takéto bývanie nemôže byť lacné.“

Vybuchla do smiechu.

„Byt patrí banke, seržant Poe, ja platím len nájomné. Vie-